Стомився я в своїм краю.
О, гречок далеч невідома!
Покину хижку я свою
І злодієм піду бездомним.

І через поле, через луг
Зайду кудись нежданим гостем.
І за халяву любий друг
Про всяк на мене ніж нагострить.

Навколо далі осяйні,
В промінні жовтому дорога.
І та, що бачиться у сні,
Мене не пустить й до порога.

І я вернусь додому знов,
І радістю рідні потішусь,
І в тихий вечір під вікном
На рукаві своїм повішусь.

І все завмре і промайне,
І верби чола посхиляють,
І необмитого мене
Під гвалт собачий поховають.

А місяць буде лить і лить
В озера сріберне проміння,
А Русь, як нині, буде жить
В гульбі і в плачі попідтинню.